ZNECHUCENÍ NĚKTERÝCH MLADÝCH JE FAKT UBÍJEJÍCÍ

Příjmení: Kapucián; **Jméno:** Martin
Narozen: 5. listopadu 1975
Vzdělání: Univerzita Hradec Králové - Pedagogická fakulta
Zaměstnání: učitel na základní škole
Rodinný stav: ženatý (od roku 2005)
Bydliště: Deštné v Orlických horách
Klubová příslušnost: Palmička (Royal) Pardubice, Hippo TACL Kostelec nad Orlicí, Toi-Toi & Dixi Bratislava

Když jsem za tímto rozhovorem odjížděl z Hradce Králové, bylo opravdu krásné jarní počasí. Sluníčko, teplo, stromy v parku už pomalu nabíraly na květ. A tak zpráva z rádia o tom, že v Orlických horách leží dostatek kvalitního sněhu a některé vleky jsou i teď, uprostřed týdne, stále ještě v provozu, zněla tak trochu jako z jiného světa. V Opočně, přibližně v polovině cesty, už se na horizontu objevily bílé, sluníčkem nasvícené vrcholky Orlických hor, jimž kraluje Velká Deštná (1.115 m n.m.) s patrně nejnižší rozhlednou u nás (5 m nad okolním terénem). Když jsem vyjel poslední kopec nad Deštným a míjel modrou značku, umožňující vjezd jen vozidlům se zimním obutím, nebyly sice kolem silnice žádné mimořádné sněhové bariéry, ale na okolních kopcích evidentně stále ještě sněhu pro zimní radovánky dostatek. Zastavuji v samém centru tohoto rekreačního střediska. Naproti kostelu, a hned vedle místní základní školy, v níž učí jeden z našich dlouhodobě nejlepších šipkařů – Martin Kapucián.

■ Nejde nezačít jinak! Kde ses tady Martine, v téhle horské vísce , vzal?
Z Týniště nad Orlicí, přes Pardubice… ne vážně. Učil jsem v Týništi na největší škole v okrese a prostě jsem si potřeboval vyčistit hlavu. Utekl jsem tedy ze školství do průmyslu, do pardubického Foxconu.

■ Ze školství do průmyslu?
Cos tam dělal?
Funkce se jmenovala „procesní inženýr“ a práce se týkala popisů jednotlivých pracovních postupů. Samé papírování, hrozný.

■ Polepšil sis? Myslím finančně.
Moc ne. Plat byl sice vyšší než ve škole, ale bydlel jsem v Týništi nad Orlicí, a tak jsem ten rozdíl vlastně projezdil. Ještě ve zkušební lhůtě jsem skončil a šel se přihlásit na pracák.

■ Učitel a na pracák?
No, k učení jsem se vracet nechtěl a vhodné volné místo pro vysokoškoláka zrovna nikde nebylo… po čase mi nabídli práci s bytem tady v Deštném, tak jsem uvítal příležitost odejít od rodičů, i když to znamenalo návrat do školství. Tehdy jsem byl sice ještě svobodný, ale po roce sem za mnou přišla Jana, tak teď učíme spolu. A zatím nelitujeme. Je tady většinou pohoda, život relativně bez spěchu a stresu.

Foto: rodinný archiv

Svatba 2005.

■ Nezlob se, ale k tobě mi ten poklid moc nepasuje. Čím se tady ve volném čase bavíš?
Tak hlavně sportem. V zimě pochopitelně lyže, vedu snowboardový kroužek, jeden večer chodím hrát volejbal, druhý florbal – mimochodem, ten se nezdá, ale je to docela dřina. V létě objíždím na kole okolí. Je to sice samý kopec, ale to mi nevadí, to si zvykneš a navíc – bezvadně se při tom spalují přebytečný kalorie. Turistiku si ještě zpestřuju geocachingem, to je takový to hledání „pokladů“ podle GPS.

■ Co manželka, taky si na kopečky zvykla?
Jezdí se mnou jen občas, ona na sport moc není…

■ Tipnul bych si, že jen velmi málo šipkařů ví, že jsi „v civilu“ učitelem. Jakou máš vlastně aprobaci a jak ses ke kantořině dostal?
Po základce v Týništi jsem jedenáct let jezdil do Hradce. Nejdřív na gympl a pak na peďák, obor fyzika a základy techniky pro střední školy. Tady učím fyziku, chemii, dílny a informatiku. A jak jsem se ke kantořině dostal? Naprosto logicky. Matka učitelka, děda i babička byli kantory. Prostě rodinné kořeny.

■ Už od mládí?
Ne. Před lety běžel v televizi seriál o Jakubu Sklářovi a já se chtěl, a nejen kvůli tomu seriálu, stát sklářem. To mě moc zajímá. Dodnes. Ostatně i Orlické hory patřily k oblastem, kde se foukalo sklo. Každoročně se tady v Deštném v létě koná akce Tavení skla dřevem, na níž nesmím chybět. Baví mě to sledovat…

■ A co tě baví na kantořině?
To, když vidím, že ta moje snaha k něčemu je. Ale když vidím, jak jsou někteří mladí znechucení, jak je nic nebaví, tak to je fakt ubíjející. Učil bych třeba i soukromě, jen když bych viděl, že to k něčemu je.

■ Myslíš, že jsou tady na horách jiný děcka než ve městech?
Ani ne. Asi budou stejný… dělaj stejný průšvihy… možná tady nejsou takové ty městské party…

■ A co kolektiv kantorů? Vzpomínám, že před lety jich pár působilo i mezi tzv. sporťáky u šipek. Říkali, že si chtějí od školství trochu odpočinout. No školství, oni to říkali ještě trochu jinak…
Pravdou je, jsme na celý škole jen tři chlapi – ředitel, já a školník, a asi osm ženských. Ale já s tím problém nemám, teda pokud pominu donekonečna se opakující dotazy na problémy s „nefungující“ PC. Jsme tady úplně normální lidi, a když ženský řešej takový ty svý „věci“, tak se někam vypařím.

■ Co dělá Martin Kapucián během dlouhých zimních večerů. Předpokládám, že tady máš na trénink u terče času dostatek.
Popravdě, už dost dlouho prakticky netrénuju. Tady mi chybí soupeři a tím i motivace. Házet sám doma „do zdi“ to nemá smysl. Jo, to když někdy zůstaneme třeba s Kájou Sedláčkem v Pardubicích přes noc, abychom nemuseli jezdit druhý den znovu na ligu, hrajeme celý večer spolu a bavíme se nejen my, ale i lidi sedící okolo terče.

■ Tak jak tedy trávíš večery, u televize?
No to zrovna ne. Když už tak hlavně sci-fi filmy. Spíš sedím u počítače a surfuju po internetu, hraju on-line hry, třeba World of Warcraft. Zřídka nějaké knížky…

■ Předpokládám, že prakticky všechny víkendy jsi někde na turnaji. Jak to snáší manželka?
To by bylo lepší zeptat se jí. Ale ono to není až tak hrozný. Někdy nejedu celý měsíc nikam. V létě je taky volnějc. To jezdíme ke tchýni, kde sice vytrvale odmítám dělat zemědělce, ale čas od času něco udělat musím, třeba dřevo na topení nebo posekám trávu. A po tchánovi jsem zdědil včely.

Foto: rodinný archiv

Letní pohodička.

■ Prosím?
Fakt. Šest včelstev.

■ Promiň, ale jsem úplně vedle. Nic mi to neříká. Med znám, ale o včelách nic nevím. Kolik je to včel, šest včelstev…?
No to teda nevím, kolik je to včel… Je to šest úlů, vloni bylo 30 kg medu a to bylo málo. Ale práce kolem toho je dost. Ošetřit proti nemocem, desinfikovat, pohlídat rojení, aby nikam neulítly…

■ Kdy včely neulítnou?
Když mají všechno co potřebujou…

■ Dost. Pojďme od tchýně zpět do Deštného. Jak a s čím pomáháš doma manželce?
Takové ty běžné věci. Odklízím sníh, udržuju v pojízdném stavu naši Felicii, hlavně ty základní věci jako je výměna gum, kapalin a drobnější opravy.

■ Máš nějakou vizi budoucnosti.
Nevím. Fakt je, že z Deštného lidi spíš ubývají a moc mladých tady trvale nežije. Na jaře a na podzim tady je dost mrtvo. Ale zatím to fakt neřeším. Možná bych si přál mít vlastní šipkový klub. Něco ve stylu pražského Buldogs Dart Pubu, nebo obdobného klubu v Budapešti.

Proč ne. Tak ať se ti tvá vize naplní. A než se tak stane, hodně pozorných žáků.

(r)

Foto: rodinný archiv

Na statku v Hoděčíně.

Jana Kapuciánová, manželka

■ Jaký je Martin manžel?
Je v pohodě. Je na něj spolehnutí, tak nějak si vycházíme vstříc. Pomáhá mi, kde je potřeba. Naše manželství se, myslím, asi nijak zvlášť neliší od těch ostatních.

■ Které (kterých) jeho vlastností si ceníte nejvíc a které Vás naopak dokážou nejvíc rozčílit?
Cením si ho jako člověka. Má spoustu dobrých vlastností a nemá cenu je tu všechny vyjmenovávat, kdo ho dobře zná, tak ví. A co mi vadí? Je to cholerik, ale s tím nic nezmůžu:-) No a samozřejmě…, je stále v tahu!

■ Jak trávíte „volné“ víkendy, kdy Martin jezdí po nejrůznějších soutěžích?
Většinou se svou rodinou, tam si nejvíc odpočinu.

Mgr. Petr Kačírek, ředitel školy

■ Jaký je Martin učitel?
Martin Kapucián je dobrý učitel. Své práci rozumí. Děti ho uznávají a to je mnohdy to nejdůležitější. Pro naši školu ZŠ a MŠ Deštné je nenahraditelný. Je to jediný muž v pedagogickém sboru a to něco znamená. V dnešním feminizovaném základním školství děti potřebují více mužských vzorů a tím Martin Kapucián jistě je, a to i díky své úspěšné sportovní činnosti.

■ Ve kterém předmětu si myslíte, že je jako učitel nejlepší a proč?
Vyučuje u nás fyziku, chemii, výpočetní techniku a pracovní činnosti. Nerad bych odpovídal na to, co mu sedí nejvíc. Osobně si nejvíce cením jeho výuky výpočetní techniky. Zde musí pravidelně dokazovat, že o oboru něco ví. Tak říkajíc drží celou školu nad vodou v oblastiIT. Vytváří internetové stránky a radí všem kolegům, počítačů méně znalých, v jejich problémech.